

Skepparsonens historia del 7.

Eftersom mamma dog redan 1945 på våren innan jag började skolan var mina systrar den stora lyckan i den tragedin. Pappa och Karl Erik var tvungna att börja fraktfart igen.

Ulla min yngsta syster blev kvar hemma, då de andra systrarna arbetade i Trollhättan, Göteborg och Uddevalla. Ulla var bara 14 år och var kvar hemma tills hon bildade familj med Sixten Thorén. Vid den tiden hade Kerstins man Bernt Svantesson fått jobb i Göteborg men deras utlovade lägenhet dröjde så Kerstin med dottern Britt Mari flyttade hem till mig i Kämpersvik när Ulla skulle flytta. Jag var så svartsjuk på Sixten för hon satt ofta och tränade på att skriva Ulla Thoren, Ulla Thoren, Ulla Thoren, vad var det för fel på Andersson?

Det var under Kerstin tid som denna, för att använda ett modernt ord, skämmiga historia började.

Det var inget fel på att cykla till Kalleby, det hade jag gjort förr, till Jens som var min klasskamrat. Det fanns andra starka krafter som styrde, kärleken, som bestod under skoltiden det var bara föremålen som växlade. Jan Andersson var kär i Britta och jag i Gun och de båda bodde grannar vilket var ett plus för två kompisar. Historien om "snälla pojkar fick inte kyssa vackra flickor" så ringde Ulla i Bro som i sin tur hade pratat med Else Maj och konstaterat att snälla pojkar visst fick kyssa vackra flickor men att de var för fega. Jag låg och tänkte på svaret en natt och förstod att det var säkert mer sant än hon själv visste. Det var nog förklaringen till byggandet av en trampbil vid tretton års ålder och Jan som var ett år äldre. Vi var alla skolkamrater i Vik men trots nästan daglig kontakt vet jag fortfarande inte om de uppfattade vårt intresse, vi var kanske för fega. Vi skulle imponera på tjejerna, med att komma glidande i bilen upp till Kalleby. Inte för att skylla på Jan för att han gick bort för många år sedan, utan för att jag saknade den fantasin och förmågan att få någon till detta märkliga bygge, så var han den som startade det hela, drömmen och fantasierna om byggandet och att detta skulle lyckas. Sunt förnuft var det ont om, men orealistiska drömmar fanns det gott om.

Drömmarna gick över till handling. Bakom snickeboa fanns en trave med flisved som tillhörde Torvald Joelsson, bräder som var yttersidan på en stock med barken kvar när det skulle såga virke till fisklådor. Förblindade av vårt arbete släpade vi in bräderna i snickeboa och började spika ihop ett chassi, spik fanns hemma hos Jan i lagret till affären.

Denna skönhet som växte fram var i stil med farmor Ankas bil, men i verkligheten ett bedrövligt schabrak i trä. Vi hade redan fått tag på en järnstång ca 10 mm tjock och 2 meter lång som skulle kunna bockas till trampor, ett framhjul till en cykel utan däck och slang. Kerstin hade naturligtvis redan insedd det omöjliga i bygget men tänkte att de får väl hållas ett tag.

Efter ett par dar tyckte hon det var dags att komma in i verkstan, tittade på bilen och säger helt lugnt, och hur har ni tänkt få ut den genom dörren.

Det var som att sticka hål på en ballong i huvudet på oss, där stod en bedrövlig brädhög med barken utåt, som inte gick att jordlyfta, 40 cm bredare än dörren, totalt omöjlig att få att rulla en meter. Det gick betydligt snabbare att slå sönder eländet än att bygga den, men vi fick förståndet tillbaka och Torvald fick tillbaks sina bräder. Men ingen kan ta i från oss att vi var Kämpersviks första raggare, nästan.

De mörka åren 1940-43-45 för familjen men det får bli nästa historia

Folke "Anker" Andersson

,